

Expedice „Vltava 86“ aneb otázka cti „Ohnivého muže“

Napsal a zaznamenal :
Jaroslav Bárta

Foto:
Vladimír Malý

Cenzura:
Jiří Vacátko

© 1986

Výtisk číslo:
Cena : 100.000,- Kč
Upravil pro tisk: Vladimír Malý © 1999

Vedení výpravy rozdělilo funkce a evidenční čísla takto:

e.č. 11	Jiří Pitl - kapitán
e.č. 87	Jiří Vacátko - politicko výchovný pracovník
e.č. 142	Stanislav Palas - sportovní referent
e.č. 175	Jaromír Nosek - hudební specialista
e.č. 511	Luboš Čech - kameraman, technický vedoucí
e.č. 95	Vladimír Malý - fotograf
e.č. 26	Karel Hyka - 1. lodní důstojník, specialista vaříč
e.č. 710	Václav Hybler - vedoucí pro styk s nepříjemnými lidmi
e.č. 199	Jaroslav Bárta - pokladník
e.č. 201	Pavel Kořínek – proviant

Karneval ČPS v malém sále kina Semily přispěl k finančnímu zajištění expedice.

Nejasným řízením osudu se na startu letošní expedice schází pouze deset členů českého ponorného sdružení. Ostatní jsou zaneprázdněni jinými záležitostmi např. rodinnými, zdravotními a podobně.

Členové výpravy se na mnoha schůzích dohodli, že odjezd bude v pátek 13. června a že se pojede vlakem tzv. „na noc“, což je později stále kriticky připomínáno a nedoceno.

Na nádraží v Semilech

Cesta do Prahy probíhá v mezích normálu, jen někteří jedinci straší malé děti. Při přenášení zavazadel na hlavním nádraží se č. 11 a č. 199 tak prohýbají pod tíhou svých sudů, že jsou podezíráni, že s sebou vezou celou půjčovnu chodských krojů. Další cestu po půlnoci většinou prospíme. Ve Strakonici hlásí odjezdy vlaků známý „bleskový Gonzáles“. Ačkoliv jsme bleskové hlášení nepochopili, nastupujeme do správného vlaku a v 8 hodin ráno vystupujeme v Lenoře.

Čeká nás tady velmi nevlídné počasí. Sobotní deštivé dopoledne tedy trávíme pod střechem místní prodejny se zeleninou, kde hovoříme s několika

zdejšími obyvateli. Je zajímavé, že málokdo z nich má šumavský dialekt. Většinou hovoří slovensky, německy nebo typicky moravským či pražským přízvukem. Hodnotným zážitkem je potom diskuse s panem Pevným (kterému závidíme příjmení) a s paní Volnou, která na dotaz čísla 26 jestli nemá dceru stále odpovídá: „To vam nestačí, že ja sem Pfolná?“

V 11 hodin otvírá hostinec „U Krobiána“ čímž nastává obrat v naší situaci. V tomto hostinci prakticky strávíme zbytek dne až do večera. Pověsti o tom, že vedoucí je Krobián se zcela potvrdily a navíc získal pro svou tmavou pleť přezdívku „Schwazcman“.

Míra Nosek jat touhou poznávat přírodní krásy Šumavy odchází

odpoledne na několik hodin na prohlídku pralesa „Boubín, kde fotografuje známý smrk „PRINC“.

Ostatní členové ČPS jsou rozumnější a neustálým konzumováním alkoholu vyčkávají věci příštích v suchu a teple u Krobiána. Po návratu nám Míra stále vyčítá, že jsme blbci a že jsme nepochopili Boubín a sděluje nám, že kromě obrázku „Prince nám zajistil nocleh v místní rekreační usedlosti Elektráren Tušimice. První noc tedy spíme v pokoji s veškerým komfortem.

Tři členové výpravy se však ještě zdrželi v hostinci, kde se pokoušeli navázat kontakt se slečnou Lenkou.

Po jejich příchodu na pokoj jsme svědky rozhovoru:

Pavel s Mírou: „Ty Stando, proč jsi tak brzo odešel, vždyť to byla docela hezká

holka?“

Standa: „Vy blbci, před celou hospodou mě vynadáte do plešounů plešatejch, tak jsem šel radši pryč!“

Dopoledne druhého dne konečně nasedáme pod nádražím v Lenoře do lodí a odplouváme. Počasí je podstatně lepší. Po několika kilometrech zaznamenáváme dva ponory č. 142 a 175 za sebou. Č. 142 chce nejprve zády přerazit strom ležící přes řeku, jelikož strom nepovolil skončil následující náročný úsek ponorem (při nasedání do lodě druhý ponor). Ostatní členové výpravy mají na programu nemístnou legraci.

U Soumarského mostu po lehkém občerstvení v bufetu jsou plzeňskými rodáky

obdivovány naše sudy. Dostáváme okamžitou nabídku, že je s námi vymění za svoje manželky, Č.175 jim ale vypráví známou anekdotu o tom pro koho byly stvořeny ženský a tak z výměny sejde a my jedeme dál pod názvem „Honiči“.

V 16,20 hod se řeka Vltava rozlévá do příliš širokých dimenzí a stává se z ní LIPNO. V 17 hodin

přistáváme v Nové Peci.

Šance na převoz lodí v neděli večer se zcela rozplynuly a tak

navštěvujeme zdejší hospodu. Je zde neobyčejně mnoho opilých lidí. Nejvíc pája Karel, který se před odchodem domů zvrátí dozadu i s židlí, zřejmě je to zdejší zvyk na ukončení pobytu v restauraci. Poté co došlo pivo sedíme venku u ohně a zpíváme oblíbené

písně. Největší oblibu si u vedlejší skupiny pionýrů získala píseň o ještěrce na štuku. Odcházíme znechuceně spát aniž tušíme, že tato mládež je tak silně mravně narušená, že nás bude budit až do rána a že číslu 142 druhý den bezostyšně ukradne lodní pytel.

V pondělí 16. června ráno je překrásné počasí, po několika telefonátech je objednáno převoz lodí, takže už ve 13,30 nakládáme

lodě a sebe do automobilu Savien TJ LIPNO s přívěsem a ideálním způsobem se dostáváme přes celou přehradu do Vyššího Brodu.

Po příjezdu na vodácké tábořiště jsme mile překvapeni zjištěním, že je zde na výcviku pražská fakulta tělesné výchovy a sportu a že poměr dívek k mužům je 25:7. Odpoledne a navečer sledujeme jejich produkci ve vlnách Vltavy. Zklamání nastává ve chvíli, kdy nám jejich

vedoucí sděluje „Jó to jste měli přijet včera, ty byly do čtyřech do rána vzhůru, ale udělali průser a dneska maj večerku v deset“. Jasně víme, že to není kvůli průseru, ale kvůli nám. Při jejich večerním nástupu se to potvrzuje.

Neslyšíme slova jejich náčelníka, ale gesta, když ukazuje na nás a vzápětí hrozí prstem dívkám jež se všechny otočily, jsou naprosto výmluvné.

Krásný letní večer tedy trávíme opět společně u ohně pitím kořalky (pan Bervída víno) a zpěvem nostalgických písní. Na krále truňku silně aspiruje č.142 a když se dostane do kontaktu s č.175 ocitá se nešťastně na zemi. Potom sedí u ohně a neustále si pro sebe opakuje „to by tě nasralo, kdybys přišel z hospody a praštili s tebou o zem“, načež ho zachvacuje jakási vlna agresivity, vytahuje z ohně hořící poleno, mocně se s ním ohání a stále volá: „To je otázka cti“. Instruktor z vedlejšího tábora, který přišel jen na kus řeči, když vidí tuto scénu ještě se dvakrát zeptá jestli skutečně ráno odjíždíme a pak odchází rychlým krokem pryč. Č.175 po tomto extempore „ohnivého muže“ napodobuje

profesora Hnáka a uchyluje se do stanu č.11 a č.37. Ještě v noci se některým z nás zjevuje v těžkých snech ohnivý muž jakoby obcházel naše stany a volal do temné noci „Je to otázka cti“.

V úterý ráno se nám nepodařilo provést prohlídku kláštera, protože nás předběhla fakulta. Č 142 se před vyplutím dostává do těžké krize a ochotní členové expedice se

předhánějí v receptech jak žaludek vyléčit. Náčelník fakulty nás z povzdálí pozoruje s obavami zda se nám podaří odjet.

Vyjíždíme v 09,30 a projíždíme krásnou jihočeskou krajinou do Rožmberka. Při prohlídce hradu Rožmberk nás zaujal

zejména obraz slavného vousatého válečníka Barbarosy, který jakoby z oka vypadl jednomu členu ČPS. (Bohouš Navrátil to není). V restauraci pod hradem se všichni shodujeme v názoru, že letošní expedice je mimořádně hodná a

dokonce známý enfant terrible výprav „Karel Hyka je nazván už „unaveným Mengelem“.

Pod rožmberským jezem zaznamenáváme ponor dvojice č.199 a č.201.

Odpolední jízdu ukončujeme těsně před Českým Krumlovem, kde stavíme stany opět na veřejném tábořišti. Č.199 suší po ponoru bankovky z pokladny a č.710 podotýká „Tak, tak jen to nech, ať viděj , že přijel pan továrník se svým pokladníkem“. Večerní prohlídka města spočívá v návštěvě pivnice, kde nám ochotný personál splňuje i přání mimo jídelní lístek.

Ve středu dopoledne je na programu návštěva českokrumlovského zámku. Měl by z nás radost kolega Prokeš, protože se z nás stávají velký zámkaři. Jakoby náhodou se dostáváme do skupiny s mladými prodavačkami z Prahy 5. To neobyčejně vyhovuje číslu 11, který je známý „LOKTAŘ“. Má totiž v loktech tak vyvinutý

cit, že v tlačnici u historických zbraní bezpečně rozpoznává ty nejlepší prsa.

Po těchto kulturních zážitcích pokračujeme v plavbě. V zúženém prostoru s přejemi nabere dvojice č.26 a č.710 tolik vody, že se jejich loď stává neovladatelnou, oni vystupují do Vltavy což zaznamenáváme jako ponor.

Vtipným přenesením lodí ve středu města Krumlova pak vynecháme 3 nesjízdné jezy.

Hned pod Českým Krumlovem nás čeká ohromující šok v podobě roury,
ze

které vytéká neuvěřitelně špinavá, páchnoucí hmota s bílou pěnou, nepochybně z papírny ve Větrní a neguje dojmy z jinak pěkného okolí Vltavy.

Při zastávce ve Zlaté Koruně se prohlídka místního kláštera neuskutečnila proto, že byli 4 zájemci a kastelán provádí výpravy minimálně o pěti lidech. Sešli jsme se tedy všichni v nedalekém, velmi útulném hostinci, kde jsme počali konzumovat pivo a kořalku. Inteligentní diskuse se většinou týkala sličné servírky. Č.11 tvrdí, že určitě nosí tzv. „žertovnou podprsenku“ a proto vypadá tak k světu.

Po občerstvení jedeme dál ke zřícenině hradu Dívčí kámen. Tam se dovídáme, že nejbližší restaurace je vzdálena 4 km a proto i hlasování rozhodlo pokračovat.

K večeru kotvíme u jezu nedaleko obce Boršov. Stavíme altánky na silně

kamenité půdě pod stromy, kde jak se později zjistíme je silný výskyt klíšťat. Útěchou nám je procento neinfikovaných klíšťat, které uvádí světová zdravotnická organizace a dává nám naději, že zánět mozkových blan nedostanou všichni.

Večer sedíme v boršovské krčmě. Pozorujeme, že se hostinský soustavně a systematicky nalévá tvrdým alkoholem. Chvillemi ztrácí kontrolu nad situací, chvillemi nad sebou a při placení se u každého sekne asi o pětku ve svůj neprospěch. Restauraci opouštíme se smíšenými pocity.

Ráno vyplouváme směrem k Českým Budějovicím, řeka přestává téct, sjíždíme tři lehčí jezy, které pečlivý kameraman č.611 zaznamenává na filmový pás.

S obavami hledíme do páchnoucí špinavé vody, Udělat se, to se rovná skoku do žumpy. Vrchol nás však čeká na začátku Budějovic. Proti nám jede ve vodě jakési velké vojenské vozidlo. Za ním se kromě špíny a splašků táhnou velké olejové skvrny. Ochránce přírody by už omývali, my lapáme po dechu, zatáčíme do prava a 100 metrů proti proudu řeky Malše končíme sjezd řeky Vltavy.

Jelikož se
nám podařilo
přimět
pracovníka
taxisluzby, byly
lodě
zanedlouho
dopraveny na
nádraží a
naloženy do
vagónu. Tak
jsme se mohli
plně věnovat
prohlídce
města, kultuře

apod. Tři členové shlédli fotbalové utkání o setrvání Budějovic v první lize, při kterém se výborně pobavili vystupováním hlavního rozhodčího.

Před odjezdem se scházíme v hotelu Malše naproti nádraží. V jeho restauraci nás zaujal pracovní rozhovor dvou starších prostitutek a jejich pasáka s řidičem kamionu TIR, spojený s rafinovaným útokem na jeho peněženku. To se odehrává u stolu, kde sedí č.37 a č.199, těm se zdá, že je jugoslávský řidič zvyklý na toto obchodní jednání. Pasáka oslovuje „pane vedoucí“, ev. čísla 37 a 199 naší výpravy představuje jako italské turisty a rozdává všem cigarety značky Marlboro.

Ve 21,30 hodin odjíždíme potom osobním vlakem České Budějovice – Praha jako bychom za těch pár dní zapomněli na strasti nočních jízd po

železnici ČSD. V Praze na hlavním nádraží jsme v pátek 20. Června v 02,00 hodin letního času. Uleháme v čekárně nad halou nádraží mezi ostatní cestující a pochybná individua. Cesta z Prahy do Semil pak probíhá podle všech předpokladů, takže je organizovaná skupina ČPS doma již v půl jedenácté dopoledne.

Poznámka: Osudy členů výpravy „VLTAVA 86“ jsou dále zachyceny na těchto kompromitujících materiálech:

150 černobílých fotografií z pobytu ČPS na vodě i na souši.

Dokumentární film „Po stopách ohnivého muže aneb unavený Mengele v Jižních Čechách.

Ahoj !

